

MÉREGTELENÍTŐ

2020.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Gondolom, Te is megélted néhányszor, hogy új kis Családtag születését vártatok. Most a mi nagy családuknak is fontos eseménye lett egy kicsi fiúcska megszületése, akit nagyszülei már évek óta – még mindig reménykedve – vártak. Mert fiúk nehezen hagyta, hogy „bekössék a fejét”.

De megtörtént, s ők mint negyedik unokát, nagy szeretettel fogadhatták Andreit, a kis jövevényt.

De egy másik nagy esemény is készülődik nálunk, e hónap vége, vagy augusztus eleje meghozza, reméljük, Domika érkezését. Ő a család egy másik ágában hozza a boldogságot, örömet. Ott már évek óta megtörtént az örökre szóló elköteleződés, baba bizony csak nem jelentkezett be. De a kitartó reménykedés meghozta a beteljesülést, s lehet, hogy mikor olvasod ezt a kis újságot, Ő már itt lesz közöttünk látható alakban.

Mert hogy itt van már, úgy beszélünk Róla, mint valóságos létezőről, nem csak Róla, hanem Hozzá is. Énekelnek, zenélnek is neki, Ő meg vidáman rugdalózik odabent.

Elgondolkodom sokszor, hogy lehet kérdés sokak számára az anyaméhben már ott növekvő életnek a valósága. Hogy lehetséges könnyű szívvel a sokadik kis életnek a kioltása?

Azt hiszem, ha egy nagy családban a fenti módon hívnak, várnak egy új életet, ott a felnövekvő fiatalok egészen másként látják az abortusz-kérdést. Reméljük...

Most tehát köszöntjük a két kis fiúcskát, szüleiket, és minden anyukát, aki szeretettel életet ad.

Füle Lajos: Unoka-vallató

Értelme sincs talán még, meglehet,
hogy csendben veled beszélgetek.
Pedig, amíg formálnak ős csodák,
őrt áll nekik s neked a nagyapád,
s kérdezgeti a nagy Titoktudót:
milyen leszel, nagyon várt, csöpp utód?
Miből szövi lényednek szövetét
szellem, anyag, test-föld és lélek-ég?
Áldás leszel? Szelíd dal, halk derű?
Katáng szemű vagy gesztenye szemű?
S milyen nemű? Fiú, lány? Mondd, ki hát?
Sudár fa, vagy lehajló kis virág?

Akármilyen s akárki is leszel,
de küldetést hozol... Hiszem... hiszem!

Fekete István: Mese

Valamikor régen – amikor még kevesebb volt az ember, és messze földön alig akadt egy-egy falu – keményebb volt a tél, forróbb a nyár. Szélesebbek voltak a folyók, nagyobbak az erdők, ahol éjszakánként titokzatos arccal járt a hold, és törpék bújócskáztak a gombák alatt, melyek akkorák voltak, mint ma a kofák esernyője a piacon.

Mondom, régen volt ez nagyon.

A hegyek kopaszok voltak és árván hidegek, a mezőkön csak a füvek suttoztak, ha arra járt a szél. A vizek lomhán és egyedül kanyarogtak homokos medrükben, és külön suhogtatták kardjukat a Sás meg a Nád, pedig ellenség akkor még nem volt sehol. Az ember nem tudott kaszát venni a vaskereskedésben, hogy lekasálja a nádat, mert nem volt akkor még vaskereskedés se.

Külön volt a hegy, külön a rét, külön a vizek, külön az erdő és a nádas. Nem ismerték egymást, és nem is voltak kíváncsiak egymásra.

Ha a hegy jeges szelet küldött az erdőre, a fák átkozódtak, rázták bozontos fejüket, és amikor kiöntött a folyó, a rétek fuldokolva panaszkodtak a vízre, mert mocskos iszapot rakott virágjaikra.

Az elégedetlenség és a panasz napról napra nőtt. Nem volt békesség sehol, összevesztek még a szomszédok is, és a haragos zúgás olyan volt, mintha a tenger zúgna valahol a látóhatár szélén.

- Miért félték úgy a hideg széltől? – zsongott csendesen a Fenyő. – Hiszen jó ez a hús szellő, amit a hegy küld. És milyen tiszta...

- Igaz! Százszor is igaz! – kiáltott a Boróka. A Gyalogfenyő csak apró kis tenyereit verte össze a lábuknál, mert nem illett volna, ha ő is beleszól a nagyok dolgába.

Az Áfonyabokor csak csendesen bólongatott, és a Gyopár ezüst kis virága helyeselve hallgatózott, de őt nem is kérdezte senki.

- Nem félek tőle! – ordította fejét rázva és bütykös karjaival hadonászva a Tölgy. – Senkitől se félek (az embert akkor még nem ismerte a Tölgy), de engem hagyjon békén, engem ne fésüljön, boronáljon, mert én a magam ura vagyok.

A Szilfa a Tölgynek adott igazat, a Fűz azt mondta, hogy ő nem bánja a szelet, nem törődik a hegyel, csak egy kicsit több víz lenne, és ebben a Kőris is igazat adott neki, meg a Nyár is.

A Vadkörte és a Hárs azt mondták, hogy ők fütyülnek a szélre, de egy kicsit több napsugár bizony elkelne nekik, mert azt a vak is láthatja, hogy a Cserfák rájuk terpeszkednek, ami nem igazság.

- Ki hívott ide benneteket? – kiáltott a Cser. – Tölgy bátyámnak igaza van!

És zúgott az erdő és morajlott. A fák kihúzták a derekukat, és harcra készültek.

De nem volt békesség a síkságon se. A folyó éppen kiöntött, a Búzának csak aranyló kalásza ért ki a zavaros hullámokból, és szidta a folyót, mint a bokrot.

- Ki hívott ide? – böködte kemény bajuszával a vizet. – Miért nem férsz a bőrödbe? Mit piszkolsz be szennyes tenyereddel?

A folyó nem szólt semmit, de egy hulláma ráfeküdt a búzára, és a búza csak annyit tudott mondani, hogy:

- Gyalázatos! Gyalázatos! – és majdnem megfulladt.

- Nem kell attól a kis víztől félni – sziszegett a Sás. – Ugye Nád testvér?

- Kényes a Búzácska! – vihogott a Nád. – Pedig nem árt egy kis lábvíz.

- Ostobaság! – kiáltott a Bogáncs. – A folyó maradjon a helyén, mi se mászkálunk más határban.

- Igaz, igaz! – ringatta magát kényesen a Vadrózsa. – A víz szemtelen, a víz tolakodó. Senki sem hívta.

- Nézd csak a kis érzékenyt – suttogta a Nádnak a Gólyahír –, eddig szavát se hallottuk. Azt hittem, a kényes Vadrózsa szeret néha fürdeni... Úgy látszik, csak látszat a nagy pompa...

Így veszekedtek a füvek, a fák, a cserjék, a virágok. Zúgtak, búgtak, sziszegtek, ócsárolták egymást, és már régen leszállt az est, még mindig hangos volt és békétlen az egész világ.

A hold belesápadt az ijedtségbe, amint letekintett a földre. A csillagok reszkettek, a felhők összevissza gomolyogtak, a víz harsogott, és a jeges ormú nagy hegy szélgyerekekkel piszkálta még a torzsalkodókat.

Így ment ez éjfélig.

Akkor azonban elhalkult minden, mert ragyogó, szelíd fény villant meg a levegő mérhetetlen magasságában, és Valaki lágyan megsimogatta teremtő kezével az egész világot.

- Mi baj van, cselédkéim? Beszéljete!

És az erdők, a mezők, a kemény derekú tölgyek és a hajlongó nádak arcra borultak.

- Hűs, hegyi levegőt, Uram – mondták a Fenyők.

- Csendet és magányt – mondta a Tölgy.

- Vízet – esengett a Fűz, a Nyár, a Nád.

- Kopár domboldalt – suttogta a Vadrózsa.

És mind elmondta kívánságát.

- Legyen! – mondta az Úr. – Járjatok, keljete hát virradatig, mint a négy lábúak. Keresse meg mindenki a helyét, a véglegeset, és legyen mindenki boldog azon a helyen, amelyet magának választott.

A fény helyéről meleg sóhajtás borult a világra, mint maga a jóság, és a füvek, fák gyökere meglazult a földben, és járni kezdtek.

- Ki jön velem? – zsongott a Fenyő. – Ki jön hűvös, tiszta magasságba?

- Megyek – mondta a Boróka, a Törpefenyő, az Áfonya, és elindultak fel a hegyre. A hegy közepén megállt a Fenyő, az Áfonya, de tovább ment a Boróka, még tovább a Törpefenyő, és amikor ez is megállt, csak a kis Gyopár gyalogolt még kitartóan.

- Én szeretem a hideget – mondta szerényen, és felkúszott a bércre, ahol nem állt volna meg rajta kívül senki.

A Nád meg a Sás a vízpartra siettek, lábukat az iszapba dugták.

- Jó lesz itt? – kérdezte a Sás.

- De jó ám! – mondta a Nád, mire a tétova Sás is azt mondta:

- Igen, nagyon jó – és a Nád háta mögé húzódott.

A Fűzfa megkapaszkodott a patakparton. Hajlós ágait megfürdette a vízben.

- Ezután együtt maradhatunk – szólt a folyóhoz. – Én hajlós, békés fa vagyok.

- Én meg lány, és örülök Neked. Tükröt tartok alád, hogy nézegezd magad benne, és meséket mondok majd, melyek messze földön történnek. .

- Ó, végre szabadon lélegzem!

A Hárs az erdő szélén verte le újra gyökereit.

A Vadkörtefa kiállt egy nagy tisztásra, és azonnal virágba borult

- Ide aztán jöhetnek a méhek! – és nyújtózkodott, amíg lombja gömbölyű nem lett, mint a szénaboglya.

- Ne mozogj már annyit, kedves Fám – csipogott ijedten egy anyarigó –, leesik a fészkelem...

A Hárs szelíd fa volt, de ettől méregbe jött.

- Ilyen butaságot se hallottam még – suttozta. – Hallottál már olyan Hársat, amelyik elejtette a fészket? – és úgy magához ölelte a rigócsaládot, mintha templomban lettek volna.

A Búza messze ment a víztől, utána a Pipacs, a Bogánccs, a Szarkaláb.

A Tölgy meg a Cser komoran és keményen a helyükön maradtak.

- Nem félünk! – mondták. – Maradunk!

A füvek összevissza futkostak. Az egyik ezt akarta, a másik meg azt, végül is jutott belőlük mindenhova.

A Vadrózsa szelíden feltipegett a kopár dombra, hol az Árvalányhaj lengett és Kakukkfű illatozott.

- Idejönnék, ha megengeditek – kérte, és elpirult, mert nem forgott azelőtt társaságban.

- Gyere, gyere! – örvendezett a Kakukkfű. – Te leszel a mi ékességünk.

A Vadrózsa erre megint elpirult, hajlongott erre, hajlongott arra, és éppen mondani akart valamit, amikor messze keleten mintha harang kondult volna: világosság lett egyszerre, és aranyos arcával ránevetett a világra a nap.

De ekkor már mindenki a helyén volt. Nem mozdult semmi, a fák mereven álltak, elhallgatott a víz, nem suttozott a Nád, csak a Vadrózsának ingott egy virágos ága, s az ágon a füvek, a fák, a hegyek, a vizek köszönetét énekelte egy aranybegyű kismadár.

És énekel – minden reggel azóta – még ma is.

Közölte a Diáklányok c. képeslap (1947, I.évf.5.-6. szám), tartalmazza Az erdő ébredése c. kötet (2008). Éji vándorlás címmel jelent meg Az Én Újságom c. képes gyermeklapban (1941.ápr.6). Hajnal címmel a Vigíliában (1971.aug.), valamint a Tarka rét c. kötetben található meg (1973).

Bozók Ferenc: Nyárszonett

A Nap, miként a sör: ragyog, pezseg,
s a fellegek, miként a sörhabok
fodor-ruhás barokkos angyalok.
A lég a tarka rét fölött rezeg.

Lerészegít e nyári lázmeleg:
a július, miként az alkohol,
a Mennybe ránt, bár lángoló pokol.
Fájdalmat űz, bár tőle fáj fejed.

Ha nem leszek, s a nyár rezegve
forr,
s eszedbe jut egy Kosztolányi-sor:
„a nyár az én szerelmem, érte égek”.

Kiáltsd a zöld mező fölé nevem,
s e szédületbe visszaérkezem.
Egy suttogó fűszálban újra élek.

Örömben, nehézségben...

Nagyon nehezek ezek a Medárd utáni napok. Mintha a hetekig tartó égi ború az események menetét is meghatározná. Napról napra jönnek elém imára, kérésekre hangoló, szívszorogató események. Csapkodnak körülünk a villámok. Ki ezért, ki azért került életveszélyes helyzetbe, egyiket operálták, másikat hetekig intenzív osztályon ápolják, a harmadiknak túl fiatalosan, rakoncátlanul dübörgő szívét kell – ha másként nem megy - elektromos árammal jobb belátásra bírni...

És még nincs vége, de nem rakom Rád a terheket, melyek most épp a vállaimra ültek. Persze tudom, sokan hordozzuk ezeket a sorsokat, sokan kérjük a jobbulást, a gyógyulást.

Igaz, jó hír is akad: hetek óta már újra látogathattam az Olajág időseit, kezdetben még csak az udvarban, később már az épületen belülré vihettem a vigasztalást. És az igazán hálálkodásra ad okot, hogy eddig – 3 hónap óta nem volt náluk áldozata a járványnak.

Kérdezi valaki tőlem: Miért kell az embernek ezt a sok gondot, fájdalmat elviselni és miért kell mégis vakon hinni a Gondviselésben?

Azt válaszoltam: nem kell vakon hinni. És szabad kérdezni, nagyon is! De Tőle, Aki egyedül tudja a válaszokat. És talán nem a MIÉRT, hanem a HOGYAN legyen a kérdés...

Mert ha ŐT kérdezzük, kapcsolatba kerülünk Vele. A kapcsolatból ismeret, élmények fakadnak, s ezekből egyre inkább bizalom. Mert megtapasztaljuk, hogy minden nehézség mögött is - ugyanúgy, mint örömet adó események mögött is – Szeretet van.

Ebben a júniusi hónapban ezt a Szerető Szívet ünnepeltük. Talán épp a gondok-bajok segítségével kerültünk még szorosabb bizalmi kapcsolatba Vele. Ez mindent megér!!!

Szent-Gály Kata: Mint senki más

Te ismeresz engem, úgy, mint senki más:
tudod felőlem, mit én sem tudok,
hogyan vagyok,
s mit akarok.

Mielőtt végigmondanám a szókat,
már észrevetted, hogyan alakult
az eszme bennem.

Mielőtt az utat végigjárnám,
te láttad: vissza is jöttem.

Előtted nem titok az élet,
és benne minden összefüggések
világosak és áttekinthetők.

Látod a múltban a jövőt,
magban a fát,
a szunnyadó, pöttyös tojásban
a domb jövődő kórusát.

És tudod azt is, hogy mivé leszek,
ki behunyta szemmel csak megyek
megyek.

Böjte Csaba az amerikai fiatalok pusztító lázadásáról

(2020. június 25)

„Évek, évtizedek óta mondom, hogy menjünk ki a falu, a város szélén élő szegényekhez és a gyermekeket szedjük össze, neveljük szeretetre, békességre, mert ha nem, akkor is meg fognak nőni és sokkal több kárt fognak okozni a társadalomnak, mint amennyibe az ő becsületes felneveltetésük került volna!

A világ egy kis falu, az alulképzett, munkanélküli réteg előbb-utóbb a mi térségeinkben is ugyanígy el fog indulni és mindent el fog prédálni! Talán még választhatunk!? Vagy gyereket nevelünk verejtékes munkával, alázattal, bármilyen áldozatot vállalva, vagy a szemünk láttára ezek a vadon felnövő fiatalok ilyen-olyan színes forradalomban, "arab, amerikai(?) tavaszban" szétvernek mindent.

Annak a pénznek töredékéből amit fegyverekre költenek, a világ összes gyermekét szeretettel, békességben, kacagva fel lehetne nevelni. Döntenünk kell, mert a hatalmas repülőgép anyahajóval a saját nagyra nőtt, felheccelt, feldühödött gyerekeinket nem fogjuk tudni levadászni! Felénk is lesznek olyan politikai erők, - ez csak idő kérdése - akik felhergelik azokat, akiknek ma esélyük sincs, hogy beilleszkedjenek a társadalomba, mert életkörülményeik, neveltetésük, elszigeteltségük miatt nem képesek becsületes munkából megélni.

Ma azért imádkozom, hogy a döntéshozók, a politikusok, a pedagógusok, a társadalom tehetős rétegei és mi papok is ismerjük fel a feladatainkat, és ne méregdrága városnapokat szervezzünk vagy nyaralni menjünk, hanem keressük fel a szegénynegyedeket és legalább egy - egy kirándulásra, táborra vigyük el a szurtos, mocskos gyerekeket!

A jövő a mi kezünkben van, senki sem sziget, a történelem, a mi tanítómesterünk rengeteg tragikus példával bizonyítja, hogy a háttérbe szorított, elhanyagolt rétegek, hogy tudják felégetni akár önmagukkal együtt is a világot!”

Ne feledjétek, hogy:
A kötelesség szeretet nélkül elkedvetlenít.
A felelősség szeretet nélkül kíméletlenség.
Az igazságosság szeretet nélkül megkeményít.
Az okosság szeretet nélkül ravaszság.
A rend szeretet nélkül kicsinyesség.
A barátság szeretet nélkül képmutatás.
A becsület szeretet nélkül gőg.
A gazdagság szeretet nélkül fős vénység.
A hit szeretet nélkül vakbuzgóság.
Az élet szeretet nélkül értelmetlen. (Szent Pio atya)

„Egy elvem van: asszonyokkal nem szabad vitatkozni. Miért? Mert az asszonynak úgymint igaza van... A leghosszabb vitatkozásnak is az a vége, hogy az asszonynak igaza van. Mért ne előzzük meg akkor? Mire való a sok beszéd, a sok keserűség: mert hisz az asszony nem azért vitatkozik, hogy meggyőzzék, vagy mást meggyőzzön, csak hogy győzzön... Érzés az asszonynál minden ellentmondás... És azért van igaza, mert nem a fejével vitatkozik, hanem a szívével.

A férj pedig könnyen téved: de a szív soha.❤️” (Móricz Zsigmond)

Sánta Ferenc: Kicsik és nagyok

Ketten játszottak az udvarban, egészen hátul, a kert első fái között. Egy kislány és egy kisfiú, egyik sem volt idősebb nyolcesztendősnél.

A fiú egy fadarabbal négyszöget rajzolt az agyontaposott földre, három, négy méter lehetett minden oldala. A kislány figyelmesen nézte a fadarab útját. A karjában kis játék baba lapult. – Azt szeretném, ha először az ágyat rajzolnád meg, rettenetesen álmos a kicsi, alig tudja nyitva tartani a szemét.

A fiú felegyenesedett, összehúzott szemekkel vizsgálta a vonalakat, aztán belépett a négyszög közepébe.

– Csak beszélj összevissza!...

Az egyik vonal mellé három vonallal berajzolta az ágyat.

– Most az asztalt... – mondta a kislány.

– Azért is a kályhát rajzolom be először, s legközelebb a bútorokat, és csak azután a falakat...

Továbblépett, és egymás után rajzolta a köröket, kockákat – szekrényt, kályhát és a többi bútorokat. Aztán eldobta a fadarabot.

– Menj, és kösd meg a kutyát!

A kis kuvasz körülöttük lebzsel. Amikor a kislány közelebb lépett hozzá, félrefordított fejjel tekintett fel.

– Gyere, Bodri... most mást játszunk, addig te szép nyugodtan itt maradsz. – Az egyik fához vezette, és gyors ujjakkal hozzákötötte.

– Jaj, istenem, milyen késő este van már, és az én emberem még mindig nincs idehaza, a kicsit sem fektettem még le, istenem, de szerencsétlen vagyok!...

– Kész? – kérdezte a fiú.

– Megyek már, megyek...

A babáját ringatva a melléhez szorította, és belépett a szobába. Egy pillanatra megállt, és visszanezített a másik gyerekekre. Az zsebre dugott kezekkel nézte.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk...

Az ágyhoz lépett, és óvatosan lefektette a babát.

Melléje térdelt, falevelekkel betakargatta, aztán nagyot sóhajtva melléje dőlt.

– Jaj, a derekam, sohasem lesz vége ennek. Aludj, csillagom, én is alszom azonnal, apuka is hazajön mindjárt, és hoz valamit az ő csillagának...

Cirógatta a gyermek arcát, aztán a haját. A baba szemei kékek voltak, bután bámultak az égre. A szájáról lekopott a festék, csak itt-ott ült egy piros foltocska. A fiú megfordult, és úgy, ahogy volt, zsebre dugott kezekkel, a kerítéshez ment. Hátát nekivetette a deszkának. A kutya magasra vetette a farkát, fejét egészen oldalt fordította, és a fiút nézte.

– Öreg Bodri – szólt rá a gyerek. – Mindjárt elengedünk, de te elcsavarogsz, ha nem veled játszunk... Rántsd meg a kötelet!

A kutya felcsaholt, és jobbra-balra ugrálva rángatni kezdte a kötelet.

– Én édes Istenem! Istenem, mikor szabadítasz már meg... – hallatszott a kislány motyogása a játék szobából. A fiú odatekintett. Kezét kivette a zsebéből, és kiegyenesedett. Kigombolta végig az ingét, két tenyerével beletúrt a hajába, fejét hátravetette, és szemét az égnak emelve felkiáltott.

– HUU... keserves Isten... – és tántorgó lábakkal, erre-arra dülöngélve megindult a szoba felé. Belekezdett valami énekbe, aztán abbahagyta, felordított.

– A keserves világ... fuj, betyár Krisztus!...

– Édes istenem, Szűz Máriám... – mondogatta a kislány, és összetette a tenyerét, mintha imádkozna. Aztán felemelkedett, és a baba fölé hajolt.

– Aludj, egyetlenem... nincs semmi baj!

– Hejj... – Kint a fiú kiköpött a földre. Bizonytalan, részeg mozdulattal beletörölt az arcába, mintha szét akarná morzsolni az orrát.

– Nyisd ki!... – kiáltotta a szoba felé.

A kislány felemelkedett, arcát a kezébe temette, vállai rázkódtak, úgy tett, mintha sírna. Tétován, ijedten lépett erre-arra, mint aki nem tudja, mit tegyen. Közben szétnyitott ujjai közül figyelte a fiút.

– Nyisd ki!... Bezárta ... Nyisd ki az ajtót, te!...

A lányka a négyszög oldalához szaladt, és a lábával eltörölte egy darabon a felrajzolt vonalat.

– Jaj, dehogy zártam... Dehogy zártam...!

– Ott dögölj meg, ahol vagy... – tántorogva közeledett a nyíláshoz, de mielőtt belépett volna, megingott, és ott haladt keresztül, ahová a szekrényt rajzolta. A kislány elvette a kezét az arcáról, és kacagni kezdett.

– Megint a szekrényen jössz be...

A másik visszatámolyogva, újra nekiindult az ajtónak... – Bestia, minek zárod be, mondtam, hogy nyitva álljon. Hányszor mondtam már...

– Jaj, teremtőm – mondta a kislány, és maga elé tartott kezekkel hátrált az ágyhoz.

– Feküdj le, ne kiabálj, mindenki felébred...

– Majd lefektetek én, lefektetek én, megállj...

– Ne kiabálj, az isten szerelmére... Gyere, levetkőztetek...

– Mars!...

– Segítek, csak ne kiabálj... felébred a kicsi... gyere szépen.

Egészen a fiú mellé lépett... Egymásra néztek. A leánynak barna szeme volt, a fiúé kék, mint az ég, vagy akár a játék babáé az ágyon. Egymást nézték pár pillanatig, aztán a fiú megszólalt, halkán, hogy alig lehetett hallani.

– Most akard levenni a kabátomat...

Kabát nem volt rajta, az ingéért nyúlt a kislány.

– Gyere, fekédj le...

– Feküdjek le, mi?...

– Jaj, istenem, miért teszel tönkre – aztán vékony gyermekhangja sírásba gördült. – Keserves, nyomorult élet!

Megfordult, és a gyermek mellé vetette magát. Arcát a karjába temette, és zokogott. Ha valaki messziről hallja, azt hitte volna, felnőttnek a sírását hallja.

– Bőg! Aztán holnap végigjajgatod az utcát, hogy megvertelek...

A kislány mondani kezdte, mintha sohasem akarná abbahagyni.

– Hagyj engem, hagyj engem...

– Fogd be a szád...

– Hagyj engem, hagyj engem...

A fiú odatámolygott hozzá.

– Elhallgatsz végre?...

Megmarkolta a lány ruháját, és rángatta, míg le nem húzta az ágyról. A kislány felkapta a fejét.

– A hajamat kell fogni – suttozta.

– Amióta levágták, nincs mit fogni rajta – suttozta a fiú is, de elengedte a ruhát, és igyekezett belemarkolni a másik hajába, ami rövidre volt vágva, szinte olyan rövidre, mint a fiúé, mert már nyár volt.

– Bánt az urad, mi? Részeg az urad?

Húzni kezdte végig a földön. A kislány feltérdelt, és összeszorított öklökkel védekezett.

– Eressz! – kiáltotta.

A fiú szemben állt a nappal. Arca pirosra gyulladt.

A bőre finom volt és érintetlen, de a szemei kegyetlenül összehúzódtak, és idegenül ültek a homloka alatt, mintha odalopták volna.

– Fáj! – kiáltozott a kislány, megfeszítette a testét, és kiszakította magát a szorításból.

A fiú mozdulatlanul nézte, karjait lelógatta az oldala mellett, és szemei egészen megszűkültek. Aztán elindult a lány után.

– Bestia...

A kislány kinyújtott karokkal védekezett. Lábuk alatt felgyűrődött a föld, széttúrták a megrajzolt vonalakat.

– A gyermek!

A kislány megtántorodott. Egyensúlyukat veszítve végigvágódtak a földön.

A fiú mély, hosszú lélegzetet vett, aztán körültekintve, halkán rászólt a leányra.

– Én most elalszom, és te akarj levetkőztetni...

A hasára fordult. Karját a feje alá tette, és dörmögve, érthetetlenül motyogva lehunyta a szemét.

A kislány megigazgatta a haját, ujjaival elrendezgette az összeborzolódt kis tincseket, aztán négykézlábra ereszkedett, és óvatosan a fiúhoz mászott. Végigtapogatta az ingét, nadrágját, kifordította a zsebeit, kődarabok, kulcs, kis spárga, színes üveg hullottak a földre.

– Nincs semmi – mondta halkán –, nincs neki pénze – és kezébe temette az arcát.

(Forrás: Sánta Ferenc: Isten a szekéren)

Bedő Imre: A nőellenes nőpártiság csapdája

Lányos apaként aggódva tekintek a jövőbe. Lesznek-e férfiak, akik közül a lányaim választhatnak? Akik tűzön-vízen át őket és csakis őket akarják, akiket nem tántorít el semmi attól, hogy megkérdőjelezhetetlen társaik legyenek minden körülmények között... Mert a ma népszerűsített férfiminta alapvetően nőellenes.

Minden szülő tudja, hogy sokszor gyermekeink kedvéért leszünk jobb emberek. Odafigyelünk arra, hogyan beszélünk, hogyan öltözünk, hogyan vigyázunk a környezetünkre, hogyan viszonyulunk másokhoz. Ahogyan arra is ügyelünk, milyen filmet nézünk, milyen üzenetet engedünk, hogy észrevétlenül beépüljön az életünkbe. Mert lehet egy film jó vagy rossz, izgalmas vagy unalmas, reményt keltő vagy reménytelenséget sugalló, élvezhetjük vagy elutasíthatjuk az üzenetét, mindenféleképpen hatni fog ránk, átsövi későbbi gondolkodásunkat. És itt jön a bökkenő. A média célja mára a figyelem mindenáron való megtartása, a szórakoztatás lett. Mindig a különösét, a szokatlant, a bizarrt kell bemutatni, mert az átlagossal, a normálissal nem lehet nézettséget, kattintás-számot produkálni. De ki lesz a „nem normális”?

Élhetetlen férfi-karakterek

Lássuk, milyen férfiképet közvetítenek a mai filmek, rajzfilmek, népszerű sorozatok. A filmek zömében nincs a családjában, a családjáért, a nővel válllvetve, szövetségben élő férfi. **Három alapvető férfi-típussal** találkozunk. Az egyik az **antiszociális hős**-karakter, aki tehetséges, de összeférhetetlen, ezért nem jó például vezetőnek sem. Borostás, elhanyagolt, egy lakókocsiban, elszigetelten él. Iszik. Depressziós. De bátya. Volt családja is, de már nem tartja velük a kapcsolatot. A nők félelemmel vegyes tisztelettel rajonganak érte, látva önpusztító életét szívesen ápolnák, hiszen szimpatikus, bátor hős, aki a végén igazságot oszt, elkapja a bűnözőket. Nélkülözhetetlen alkatrész. A vadállat, aki szép, de megközelíteni, együtt élni vele nem lehet. Teljességgel követhetetlen férfi minta.

A következő karakter-típus a családi vagy szerelmi szála épülő gyerekfilmekben és vígjátékokban tűnik fel. Ezen filmek zömében – tisztelet a kevés kivételnek – a **férj, az apa, a szerelmes „legény”**, stb. általában bugyuta, introvertált, aki elbaltázza a dolgokat, csetlik-botlik. Nem vicces, hanem nevetséges. Szimpatikus mackó, aki után mindig romokat kell takarítani. Ebben aztán részt vesz ő is, de általában csak a fizikai erejét és mamlasz-szeretetét teszi hozzá a megoldáshoz. Ahhoz a megoldáshoz, amit minden ilyen filmben a kisarkítottan okos, iskolázott, vezető, teherbíró, kitartó, jellemes nő szállít. Aki gyors, mindent kitalál, elintéz, helyrebillent. Aki kapcsolatokat szervez, akciót tervez, kivitelez, kinyomoz, megtalál és bevégez. Vezet. Majd megveregeti a fiú vállát. Rosszabb esetben megkéri a fiú kezét.

A harmadik férfi-karakterről, az abszolút követhetetlen **szuperhős**ről inkább ne is beszéljünk, a fiúk valódi életére gyakorolt káros hatása egy egész cikket megérne.

A moziból kifele jövet általában fél órás magyarázatra kényszerülök. Próbálom felülírni a lányaimnál, amit a film rombolt. Harcolok értük, mert egy abszolút nőellenes programozást kell semlegesítenem. Tudattalanjuk éppen azt kapta, hogy a férfiakra nem lehet számítani, kevésbé lehet bennük bízni. Hogy egy nőnek általában mindent egyedül kell megoldania, a felelősséget egyedül kell vállalnia, a döntéseket egyedül kell meghoznia. Nincs egyenrangú társ, partner. A fiúk már csak ilyenek: bugyuták, gyermetegek, istápolásra szorulnak. Na jó, kicsit segíthetnek, néha humorosak, hébe-hóba kell a „lóerejük”, és van, akire „esetlen mackóként” lehet rámosolyogni.

Hisztis kisfiúk helyett biztonságot nyújtó férfi

Milyen világ az, ahol a nőket arra nevelik, hogy majd nekik egyedül kell vinni minden terhet, miközben a fiúk, ugyanazt a filmet nézve, azt látják, hogy a felelősség nem az övék, ha valamit elrontanak, és majd a csajok megoldják? Vagy úgy általában is, a nők, mindent kitalálnak, megterveznek, kiviteleznek. Vezetnek. Mi férfiként meg majd néha vicceskedünk egy kicsit, vagy a ránk osztott részfeladatot így-úgy megoldjuk. Mindegy, hogyan, mert ha nem sikerül, akkor majd úgylis jönnek a lányok. Kissé letolnak majd, nevetségessé

tesznek a gyerekek előtt (hány ilyen sitcom megy a gyermekcsatornákon...), de se baj. Az élet vidám, csak kellően együgyűnek kell lennünk hozzá. De van kiút: a sör. És itt férfiként átválthatunk a másik film-karakterrel való részleges azonosulásba, akitől éppen gyermeteg összeférhetetlensége miatt válik el a felesége, aki áldozat, de legalább lakókocsiban élő, borostás, viharvert, magányos alkoholista hősnek képzelheti magát – ahogy azt a filmekben látta. Anélkül, hogy hős lenne. Hisz minden kívülálló szerencsétlen lúzernek tartja... **Ilyenkor elmagyarázom a lányaimnak, hogy a nőnek az nyújtja a legnagyobb biztonságot, ha olyan férfival szövetezik, aki bebizonyítja a rátermettséget, nem fut el a felelősség elől és képes az elköteleződésre.** Erre tanítom őket, mert tudom, hogy a nőnek éppen a legkiszolgáltatottabb időszakában van szüksége az erős férfire. Amikor a gyermekét várva anyává válik. A családdá formálódás első, legnehezebb, átalakulási időszakában. Olyan férfire van szüksége, akiben megvan a kikezdhetsen belső erő, hogy családalapítás után helytálljon. Nem egy fiúcska kell neki, aki a három hónapos gyermeke mellett hisztisen szexért duzzog, szingli hobbijaiért oroszán(kölyök)ként harcol, családi felelőssége elől a munkahelyére, sportba vagy éppen kolléganője ölébe menekül. Aki otthon felesége anyáskodó figyelméért gyermekével kel versenyre.

A családot megtartó biztonságot csakis egy olyan férfi tudja nyújtani, akit gyermekkorától kezdve arra neveltek, hogy majd egyszer az ő hátán lehet fát vágni, ha kell. Aki minden soron következő feladatot észrevesz és önszántából vállal, képes erejét, erényeit szolgálatra fogni. Aki élre áll, gondolkodik, cselekszik és megold! És örül teremtő szolgálata gyümölcseinek, sőt ez ad neki erőt, értelmes, kiteljesedő, derűs életet. Ilyen program kellene a fiúknak. A nő oldalán családi felelősséget vállaló hős karakterére lenne szüksége a nőknek. És a férfiaknak is – ha megbecsülést, sikeres életet akarnak magunknak.

Vajon felülírja-e az én szóbeli magyarázatom az erősen nőellenes, százmillió dolláros, profi képi programokat? Férfi és nő együtt sír és együtt nevet. Olyan nincs, hogy az egyikük a másik ellenére/kárára tudna boldogulni. Mert ami nőellenes, az egyben férfiellenes is, és fordítva. De vajon mi, mai felnőttek el tudunk-e szakadni a programoktól, meg tudjuk-e együtt mutatni, hogy a világot mindig is erős nők és erős férfiak szövetsége vitte előre?

Vajon a boldogulás elkeseredett keresése közben nem öntjük-e ki a fürdővízzel a gyermeket is? Vajon lesznek-e még olyan erős férfiak, akikkel az erős lányaim boldogító szövetséget tudnak kötni? Nem egy hónapra, nem hét évre, hanem egy egész derűs életre...

(megjelent a *HVG Extra – A Nő* különkiadásában)

Érdekes, nem???

Úgy 20 évvel ezelőtt egy este egy unoka a nagyapjával beszélgetett aktuális eseményekről. Egyszer csak hirtelen megkérdezte: „Nagyapa, hány éves is vagy?”

A nagyapa így válaszolt: „Hadd gondolkozzam egy kicsit. A televízió, a gyermekbénulás elleni védőoltás, a fénymásoló gép, kontaktlencse és a fogamzásgátló tabletta előtt születtem. Nem volt még radar, hitelkártya, lézersugár és pengekorcsolya. Még nem találták fel a légkondicionálót, a mosogatógépet, a szárítógépet, a ruhát egyszerűen kitették száradni a friss levegőre. Az ember még nem lépett a Holdra, és nem léteztek sugárhajtású utasszállító repülőgépek. Nagyanyád és én összeházasodtunk, és azután együtt éltünk, és minden családban volt apuka és anyuka. Melegekről sosem hallottunk, a fiúknak pedig nem volt fülbevalójuk. Én a számítógép, a kétszakos egyetemi képzés és a csoportterápia előtt születtem. Az emberek nem analizáltatták magukat, legfeljebb amikor az orvos vér- vagy vizeletvizsgálatra küldte őket. 25 éves koromig minden rendőrt és férfit "uram"-nak szólítottam, minden nőt pedig "asszonyom"-nak vagy "kisasszony"-nak. Párjuk a galamboknak és a nyulaknak volt, de nem az embereknek. Az én időmben, ha egy hölgy felszállt az autóbuszra vagy a villamosra, a gyerekek és a fiatalok mindenki másnál hamarabb álltak fel, hogy átadják neki a helyüket, de ha terhes volt, a helyére kísérték és - ha kellett - megváltották a jegyét és odavitték neki. A férfiak a járdaszegély, a nők a házfal mentén mentek. A lépcsőn a nőé volt a korlát melletti oldal, elsőként lépett be a liftbe, és onnan ki; alátolták a széket, hogy leülhessen. Az én időmben a szüzesség nem okozott rákot, és a családi erény bizonyítéka volt a lány és a tisztaságé a férj számára. A mi életünket a tízparancsolat, a józan ész, az idősebbek és az érvényes törvények tisztelete szabályozta... Bennünket megtanítottak arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között, és hogy felelősek vagyunk tetteinkért és következményeikért. Ismeretlen volt a vezeték nélküli telefon, a mobiltelefonról nem is beszélve. Sosem hallottunk sztereó zenéről, URH-rádióról, kazettákról, CD-ről, DVD-ről, elektromos írógépekről, számológépekről (még mechanikusokról sem, hát még hordozhatókról). Az órákat naponta felhúzták. Semmi digitális nem létezett, sem órák, sem világító számos kijelzők a háztartási gépeken. Gépeknél tartva: nem voltak pénzkidó automaták, se mikrohullámú sütők, se ébresztőórás rádiók. Hogy videomagnókról és videokamerákról ne is beszéljünk. Nem léteztek azonnal előhívott színes fényképek. Ha valamin a Made in Japan szöveg volt, az rossz minőséget jelentett, és nem létezett Made in Korea, se Made in Taiwan. Az én időmben a fű olyasmit jelentett, amit nyírtak, nem szívtak. Mi voltunk az utolsó nemzedék, amely azt hitte, hogy egy asszonynak férjre van szüksége ahhoz, hogy gyereke legyen. És most mondd, szerinted hány éves vagyok?”

- Hát, nagyapó, több mint 200! - felelt az unoka.

- Nem, kedvesem, csak 80!

Lászlóffy Aladár: Egyensúly

Borult zöld vasárnap,
nyitom a könyveket,
reggel az életem
bennük is elered:
ezeregy színhelyen
beszélnek, köszönnek,
eszemet köszönöm
ennek az özönnek;

szellemem családi
naplója, regénye
dönti el: kedélyem
gazdag-e, szegény-e
s miközben egyetlen
esélye maradtam,
hálából őrzöm a
világot magamban.

Trianon

Jelenics István piarista tanár gondolatai az évforduló kapcsán:

Milyen lépéseket kell megtennünk azért, hogy gyógyuljanak Trianon sebei?

– Az első, hogy ismerjük meg jól a saját kultúránkat, a történelmüket. Nézzünk a sebeinkre, de ne a fájdalomunkra emlékezzünk. Enélkül nem szabad továbblépnünk.

- A második, hogy ismerjük meg egymást, a másik kultúráját, és növekedjen közöttünk a bizalom.

Fontos, hogy ez ne csak az írástudók szintjén, hanem a sokszor felszínes közvélekedés szintjén is megvalósuljon. Így gyógyulhatnak a múlt sebei, és túlhaladhatunk a sablonos gesztusokon.

Az érzékenyítést az iskolákban kell kezdeni. Biztató jel például, hogy az egyik volt tanítványomat, aki a kolozsvári román operaház egyik ünnepezt rendezője, már a Regátba is többször hívták.

Figyelnünk kellene arra, hogy a tankönyveink ne a sértődöttség, a fájdalom vagy a gyűlöletet magvait ültessék el a fiataljainkban, hanem a megértés útján vezessék őket. Ha ez nem hódítja meg a szíveket, akkor egy helyben toporgunk.

Csak így tudjuk elérni, hogy ne csússzunk bele a revizionizmusba, hogy ne legyőzni akarjunk a másik felet, hanem visszatalálni egymáshoz. Azaz ne elvenni akarjunk másoktól, hanem elhinni, hogy ők is Isten teremtményei, emberek.

Ha keresztények volnánk, ha szívből megtérnénk, az segítene a leginkább. És örömmel látom, hogy a hivatalos egyházi szinteken keressük azt, ami összetartozásunk tudatát, felelősségét megerősíti bennünk.

Berényi Mihály: Együtt, talán

Tavaly télen mínusz húsz fok,
idén nyáron meg plusz negyven.
Mit szeretnél jövő évre?
Melyik érték növekedjen?
Kezdődjön újból jégkorszak?
Vagy üssön meg a hőguta?
Azt hiszed, hogy csak tőled függ?
Beképzelt vagy, kicsi buta.
Egyedül semmire nem méisz.
Mondd ki: Árvíz csúcsa, dőlj meg!
szent kötelességünk, nem nyűg.

Erre kiapad a Duna,
s futóhomokhegyek jönnek.
De ha egyszer összefognánk!
Minden ember! Minden ország!
Nem apad ki, nem lesz árvíz,
többé nem kell a homokzsák!
Földünket, e drága bolygót,
együtt talán megmenthetjük.
Minden, amit érte teszünk
Szent kötelességünk, nem nyűg!

Wass Albert: A nyár ment át az erdőn

Lehajtott fejjel, nesztelen haladt.
Hiába volt felhőbe-halt a lelke:
azért az erdő mégis észrevette.

Egy szél indult valahol: csoda-könnyű,
s az izgatott fák halk morajra keltek.
Harangvirágok összecsilingeltek,
s egyszerre feldalolt minden madár:
„A Nyár! a Nyár! a Nyár!”

Radnóti Miklós: Július

Düh csikarja fenn a felhőt,
fintorog.
Nedves hajjal futkároznak
mezté lábas záporok.
Elfáradnak, földbe búnak,
este lett.
Tisztatestű hőség ül a
fényesarcú fák felett.

József Attila: Nyár

Aranyos lapály, gólyahír,
áramló könnyűségű rét.
Ezüst derűvel ráz a nyír
egy szellőcskét és leng az ég.
Jön a darázs, jön, megszagol,
dörmög s a vadrózsára száll.
A mérges rózsa meghajol -
vörös, de karcsú még a nyár.
Ám egyre több lágy buggyanás.
Vérbő eper a homokon
bóbiskol, zizzen a kalász.
Vihar gubbaszt a lombokon.
Ily gyorsan betelik nyaram.
Ördögszekéren hord a szél -
csattan a menny és megvillan
kék, tünde fénnel fönn a tél

Egy békétlen (szent) föld

A jeruzsálemi keresztény egyházak korábbi vezetői közül Michel Sabbah nyugalmazott jeruzsálemi latin pátriárka, Riah Abu El Assal nyugalmazott anglikán püspök, Munib Younan nyugalmazott lutheránus püspök – az izraeli anektálási tervekre reagálva nyilatkozatot tettek közzé a szentföldi lakosság érdekében.

„Palesztin keresztényekként írjuk a felhívásunkat, akik szerves részét alkotjuk a társadalomnak. Vissza kell állítani a Szentföld szent mivoltát. Eltűnt az igazságosság, háborús helyzet alakult ki.”

„Palesztin keresztényekként írjuk a felhívásunkat, akik szerves részét alkotjuk a társadalomnak. Vissza kell állítani a Szentföld szent mivoltát. Eltűnt az igazságosság, háborús helyzet alakult ki.”

Az egyházi vezetők a sok szenvedés és igazságtalanság láttán aggódnak a Szentföld „régibetegségének” kiújulása miatt. Az izraeli–palesztin konfliktus megoldására már sok évvel ezelőtt születtek tervek, az ENSZ számos határozatot adott ki erre vonatkozóan. A nemzetek nagy része már elismeri mind Izrael államot, mind a palesztin államot – mutat rá Sabbah pátriárka, az anglikán és a lutheránus püspök.

Izraelnek biztonságra, Palesztinának pedig függetlenségre van szüksége ahhoz, hogy békében éljenek egymás mellett az igazságosság, az egyenlőség és a demokrácia alapján. Ne legyen többé gyűlölet, ne legyen többé halál, csak igazságosság, egyenlőség és élet! – hangsúlyozzák a nyugalmazott jeruzsálemi egyházi vezetők.

Jeruzsálem szent város, amely kulcsszerepet játszik a térség egyensúlyának fenntartásában. Három egyistenhívő vallás közösségének otthona: a zsidó, a keresztény és a muszlim híveké. Jeruzsálem ezért legyen a kiengesztelődés, az igazságosság és az egyenlőség központja! – sürgetik a nyilatkozatban.

Izraelnek tiszteletben kell tartania az ENSZ-határozatokat, és fel kell oldani a feszültséget, melynek oka elsősorban a fegyveres megszállás és a palesztin területek elfoglalása. Egységre, a nemzetközi jog és a szentföldi állampolgárok jogainak betartására szólítják a szembenálló feleket a nyugalmazott egyházi vezetők.

Különösen aggódnak a szentföldi keresztények sorsáért. A konfliktus elhúzódása miatt a palesztin keresztények jövője veszélyben forog. Ha belátható időn belül nem látják biztosítva jogaikat, kénytelenek lesznek kivándorolni.

Itt az idő, cselekedni kell! Csak az igazságos béke tehet pontot a gyűlölet, az elnyomás és a szenvedés végére – zárják nyilatkozatukat a szentföldi keresztény egyházak nyugalmazott vezetői.

(forrás: Magyar Kurír)

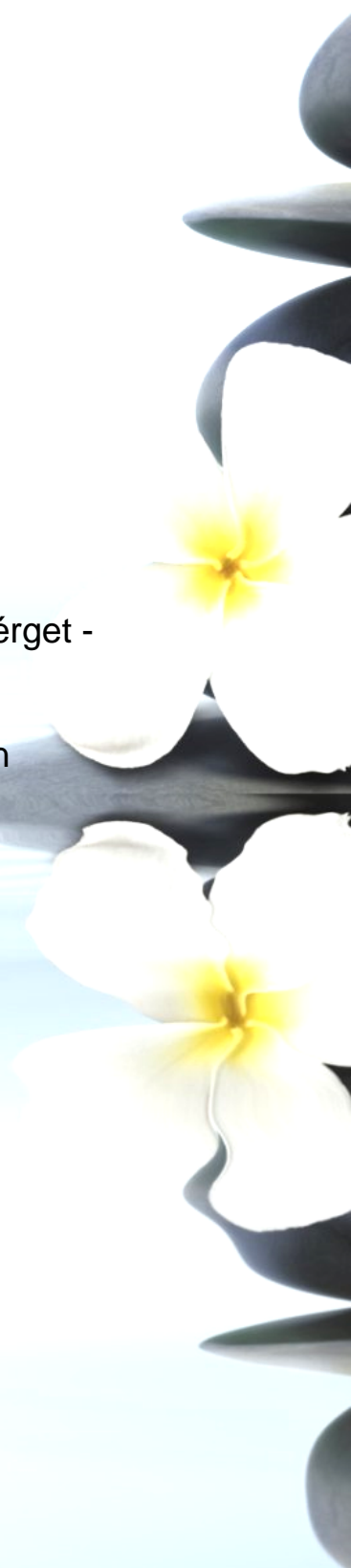
...Jeruzsálemre békét esdjetek!
Béke legyen azzal, aki szeret téged!
Békesség lakozzék falaid között,
és biztonság bástyáid tövében.
Testvéreim és barátaim miatt így
könyörgök: „Békesség teveled!”
Istenünk és Urunk háza miatt áldást
kívánok neked... (121.zsoltár, részlet)

Amikor ekkora a baj,
kevesebb erő nem segíthet,
mint az övé, a Gyermeké,
aki még beszélni se tud
Anyja ölében.

(Anna-Maija Raittila
Tél-éjszakai ikon)

Batta György: Egy mondat a szeretetről

Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Nemcsak a Bibliában rögzült
Isten szavában,
Nemcsak jó anyák mosolyában
Megannyi mozdulatában
Lelkük minden zugában
Ott szeretet van
Nemcsak bölcs vének tanácsában
Az évek ne a keserűséget teremjék benned - a mérget -
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
És nemcsak abban, ahogy mindegyik gondolatban
Másokért dobban a költő-szív szakadatlan
Ahogy az anya is ott lüktet végig a magzatban
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Nemcsak mikor az ujjak mell-kupolákra simulnak
S forró szerelmi vágyban tüzesedve a lázban
Hevülnek vörösre gyúlva akár az úrhajó burka
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
S fönny marad holtodiglan
Nem számít, hogy a vágytól feszülő kupolából
Marad csak roskadt sátor az idő viharától
S már nem az ujjak - dermedt pillantások
Simulnak enyésző testmezőkre
Mik eltűnnek örökre
Hol szeretet van,
Ott szeretet van

Nemcsak az estben aláhulló pehelyben
E máris tökéletesben, mert arányaiban
Jövendő világok váza - és remekben,
Mert simulásában, arcodra hullásában,
Ahogyan gyöngéden megérint az éjben -
Abban szeretet van
S hol szeretet van, puska nem dörren,
Vér nem fröccsen, nem sújt tudatlan ököl sem
Váratlan, edényeit a vér nem hagyja el a testben,
Kering erekben, nem buzog sebekben,
Torkolattüzek ibolyákban égnek csak, szelíd lángban
Hol szeretet van, Ott szeretet van
Szamócafej a vércsepp - igézve nézed
Láthatsz fűszálat, áldott sörényes fákat,
Tornyokat, kupolákat, de sehol katonákat
Hol szeretet van,
Nem baj, hogy más vagy
Más a honod, a templomod, s nyelvedben,
Lélek-emelte versedben másként
Zendülnek az igék, csendülnek rím-harangok
Hogy mongolos az arcod - szabad
Hogy a szavak hozzád vonuljanak
Mint hegyből a nyáj
És senkinek se fáj, hogy bennük még
Véleid rakta, Szent István-látta
Tüzek parázslanak, Mátyás felhői gomolyganak,
Budai paripák fújnak, holtakért gyertyák gyúlnak -
Ott nem félsz
Élsz csillagfényvel a szemedben
Nem gyűlöletben, hisz tudják:
Tüdő halványlik, szívporaj hallik,
Oxigéntüzek égnek benned is, piros-kékek
S lám, arcodon is közös a bélyeg
A halál-sütötte enyészet
Nézheted, mint állat bőrén a jelet
Hol szeretet van,
Elpusztíthatatlan,
Űri áradatból, az iőfolyamból
Arany szemcséit kimoshatod,
S a világot belőlük összerakod,
Mint ködből a tornyok, felhőből az ormok
Ember s táj előragyog
Megláthatod minden keservek könnyét
Fájdalmak fekete gyöngyét mert
Minden mi kín, a lélek-fény útjain

Hozzád is átszáll,
Veled is munkál – fáj
Bárhol a zsarnok: égetnek szenvedő arcok
Szemükből a kiáltás roncsoló sugárzás
Fenyőtű hördül törten füst-fojtva a völgyben
Zengő kövekből hallik
Vizeken halál iramlik
Rémülten hordod kozmikus sorsod
Mint a bogár ahogyan löki-viszi a folyam
Sodorja hullt falevélen –
Nincs menekvés földön-égen?
Kérded esetben, félelem-sebzetten,
Idő-szegekkel verten a létkeresztben
Már-már abban a végső pillanatban ahonnan tovább nincsen
S ekkor fénylik fel Isten
Lelkedben, minden sejtedben
Általa emberré épülsz,
Már csak a jóra készülsz,
Röpít a kegyelem
Gyorsan, aranyló hit-burokban,
Virágzó, békét sugárzó,
S mint betlehemi fényözön
Elönti bensődöt az öröm
Hogy benned szeretet van – kiapadhatatlan
Látod, hogy női be a világot
Mint fénylő moha, arcok s virágok mosolya
Halál nem rettent, serkent: a jóra
Törekedhetsz, másokért cselekedhetsz,
Nyújtod a kezéd, s tenyeredbe veszed
Akár egy cinege madárkát, a Földet
Ezt az árvát, ezt a vergődöt, vérzöt,
Lángokban égőt, csapzottat, meggyalázottat,
Simítod, ne remegjen,
Gyógyuljon, ne ernyedjen
Űri fán fényesedjen
Csak arról énekeljen:
Ahol szeretet van, Remény és jövő van.

Hit ez a dal is Ez a hű
Ez az érted is szóló mű
Mely majd ott áll a sírodnál
Megmondja, ki voltál
Porod is neki szolgál .

A depresszió betegség...

Beszélgetés Jean-François Catalan jezsuita pszichológussal.

Az, hogy keresztény vagy, nem jelenti azt, hogy te soha nem fogsz ebben a betegségben szenvedni... Sok nagy szent élt át lelkileg nehéz, embert próbáló időszakokat, „sötét éjszakákat”. A szentek is megtapasztalták a szomorúságot, életuntságot; időnként a teljes kétségbeesés szélére is eljutottak. Liguori Szent Alfonz másokat vigasztalt, de közben saját maga sötétségben élte le élete jó részét, csakúgy, mint a szent ars-i plébános. Kis Szent Teréz is megtapasztalta, hogy mintha egy fal választaná el a mennyek országától; már nem volt biztos sem Isten, sem a mennyország létezésében. Mégis túljutott ezen a szakaszon, mint ahogy a többi szent is – szeretettel, a hit erejével.

Amikor depressziót élsz át, akkor is rábízhatod magad Istenre. A betegség érzete abban a pillanatban megváltozik, megreped a fal, még ha nem is tűnik el a szenvedés és a magány. Kétféle mozgás van ebben: **egyrészt** te megteszel mindent, ami tőled telik, (beveszed a gyógyszereidet, elmész az orvosodhoz vagy a terapeutádhoz, megpróbálsz fenntartani vagy megújítani a baráti kapcsolataidat) – **másrészt** pedig számíthatsz Isten kegyelmére, hogy megőriz téged a kétségbeeséstől.

A szentekhez hasonlóan mi is átéljük, hogy minden keresztény élet bizonyos értelemben **küzdelem**: küzdelem a kétségbeesés ellen, az önmagunkba való bezárkózás ellen, az önzésünk, a reményvesztettségünk ellen. Mindannyian, mindennap megküzdünk mindezzel. Megvan a saját személyes harcunk a pusztítás erői ellen, amelyek a valódi, a hiteles élet útjában állnak; ezek lehetnek biológiai (betegség), pszichológiai (bármilyen idegi alapú folyamat, személyes konfliktus, frusztráció) vagy spirituális eredetűek.

Az emberi lélekben van kísértés, ellenállás, bűn. Nem maradhatunk némák a sátán ténykedései láttán, aki azt akarja, hogy elbotoljunk, hogy ne jussunk közelebb Istenhez. Ő hasznot tud húzni a depresszióinkból, a megpróbáltatásainkból. Felmerül a kérdés lehet-e bűnnek tekinteni a depressziót? Erre egyértelmű nem a válasz.

A depresszió betegség, amit alázattal is viselhetsz. Amikor a legmélyebbre érsz, és elvesztetted a tájékozódási pontokat, és fájdalmasan megtapasztalod, hogy nincs kihez fordulj, akkor rádöbbsz, hogy nem vagy mindenható, és nem tudod megmenteni magad. De még akkor is, a legsötétebb pillanatban is szabad vagy: szabadon dönthetsz, hogy a depressziódat alázattal vagy felháborodással éled meg. Minden lelki élet kezdete a megtérés, a megtérés kezdete viszont csak egy nézőpont-váltás: megváltoztatjuk a perspektívát, és Istenre tekintünk, visszatérünk Hozzá. Ez a fordulat döntés és küzdelem eredménye. (Magyar Kurír)

„Néha kialszik bennünk a fény, de ismét felgyúl, ha találkozunk egy másik emberi lénnel. Mindannyian óriási hálával tartozunk azoknak, akik képesek újból felgyújtani bennünk ezt a belső fényt.”
(Albert Schweitzer)

Illyés Gyula: A tél ellen örök forradalomban

Látom a lelkeket: itt a fagy;
szemmel látom a lelkeket,
ahogy mellemből ki-kicsap.
Kardként küzd értem, úgy szeret.

Töményebb lettem, igazibb,
hogy a fény s meleg itthagyt.
Minden szervem viaskodik.
Szünetlen diadal vagyok.

Ölni akart? Éltet a Tél!
Rám rontott? Hátrál a Halál!
Kard volt? Most – ha nő a Veszély! –
Tűzkígyót vet az orr, a száj.

Egész szívemmel dohogok
és forrongok és pörölök.
Mint a teleírt szalagok,
szentek szájából libegők,
γγ
dől belőlem az érv örök
melegért, mihelyt vacogok.
És páncéltoronyként forog
szívem a hó és jég fölött

isten jussunkért, emberek:
ne haljon sose meg,
ki egyszer a világra jött!

Aranyosi Ervin: Keresd az örömet!

Keresd az örömet! Ott van körülötted!
Szépséget találni, hidd el, nem nehéz!
Ne hidd, hogy a mosolyt, mint ruhát kinőtted!
Vidáman, jó kedvvel mindig többre mérsz!

Keresd a világnak az élhetőbb részét,
nem szenvedni jöttél, érezd jól magad!
Keresd a jó utat, emelt fővel nézz szét,
ha kéred, az Isten minden jót megad!

Bármire is vágynál, teljesülhet álmod,
képzeld el, hogy megvan áhított csodád!
Egyszer csak magaddal épp szemben találsz,
ne állj meg az úton, menj felé tovább!

Keresd az örömet! Ott van körülötted!
Éltető Nap ragyog benned és fölötted!

VICCOLDAL

Elkésett viccek. Vagy kicsit korán jöttek?

Állatorvosok szerint egyetlen állat tudja terjeszteni a Covid-19-et: a birka, amelyik kiszabadul a karámból, és megy kirándulni.

Lehet, hogy nekünk olaszoknak, a seggünk is ki fog lógni a gatyánkból, de hol találtok még egy országot, ahol az orvosi védőköpenyt az Armani varrja, a lélegeztetőgépet a Ferrari gyártja, a szájmaszkokat a Gucci, a fertőtlenítőszerket pedig a Bulgari készíti? Ha a pokolra is jutunk, csak stílusosan!

A héten annyi matek példát oldottam meg, hogy már nem a Győrfi Palival, hanem a volt matek tanárommal álmodom.

A férjem talált egy bogarat a konyhában... azonnal kipakolta az összes szekrényt, fiókot. Mindent lemosott lefertőtlenített. Holnap a fürdőszobában helyezem el a bogarat...

Ma beszélgettem az ablakom előtti faággal... Nagyon le van törve...

Figyelem! Holnaptól a postások is otthonról dolgoznak: elolvassák a leveleket és ha fontos, felhívják a címzettet.

Mire lecseng a többször újra feléledő járvány, az ország fele pszichiátrián lesz, a másik fele alkohol elvonón.

Itt a bizonyíték, hogy a koronavírus nő találta ki: 1. Bezártak a kocsmák. 2. Nincs focimeccs. 3. Otthon kell maradnod az asszonnyal

Ma megismerkedtem egy pókkal a fürdőszobában. Idáig félttem tőlük, de kellemesen csalódtam. Jó fej volt. Elmesélte hogy hálózatépítéssel foglalkozik.

Már nem csak a munkahelyemről tudok elkészni, hanem a boltból is !

Ne feledjétek, a karanténból csak az jöhet ki, aki kifér az ajtón!

Utálom, mikor hajnali 3-kor kiosonok a konyhába enni, hogy ne lássa senki, erre a fedő csörömpölve kiesik a kezemből „

- Te Géza, nem akard elmondani, hogy milyen volt a főztöm?
- Próbálom magamban tartani...”

Megkérdezi az egyik részeg a másikat:

- Te miért iszol mindig csukott szemmel?
- Mert az orvos azt mondta, hogy mostantól nem nézhetek a pohár fenekére!

Az USA-ban a dohánygyártók azzal védekeznek, hogy igaz ugyan, hogy egy egészségre káros terméket gyártanak, viszont 3 millió állampolgárnak adnak munkát. És ebben még nincsenek is benne az orvosok, röntgenasszisztensek, nővérek, kórházi dolgozók, tűzoltók, kórboncnokok és sírásók...

- Mivel előzhetjük meg a rákot?
- ???
- Szívinfarktussal.

A beteg fekszik a műtőasztalon. Odalep hozzá a sebészprofesszor, és megkérdezi:

- Szóval maga volt az, aki azt terjesztette rólam, hogy mézárós vagyok?

Hogy hal meg a vegetáriánus?

- ???
- Fűbe harap.

- Te hallottad, hogy a Zsuzsi plasztikai sebésznél volt és felvaratta az arcráncait?

- Tényleg?
- Igen, de most ha elmosolyodik, felemelkedik a bal lába a földről.

Egy férfi száguldozik az új autójával. A rendőr megállítja:

- Uram, nem olvasta a sebességkorlátozó táblát?
- Micsoda? Olvasni ilyen sebesség mellett?

Mondd, papa - kérdezi a kislány - Mi az angyal?

- Az angyal kislányom egy olyan gyalogos, aki túl későn ugrott félre..

Az apuka megkérdi kisfiától:

- Nem vette észre a tanító néni, hogy segítettem megoldani a házfeladatot?
- Nem.
- Na és mit mondott a megoldásodra?
- Azt, hogy napról napra hülyébb leszek.

- Miért nem jó ötlet az okos ember fejét megsimogatni?

- ???
- Mert vág az esze!

- Ki az abszolút kövér?

- ???
- Aki ha elviszi a ruháját a mosodába azt mondják neki, hogy ejtőernyőt nem mosunk.

- Ki az abszolút magas?

- Akinek ha a hátán végigfut a hideg, kétszer is megáll közben pihenni.